

Panyingkabna Yesus Kristus - Nomer Tilu

Ngabuka Dasar-Dasar Kenabian: Hiji Ulikan ngeunaan Wahyu jeung Jalan Kaleresan

Jeff Pippenger

2023-08-21

“Ku kituna dina nalungtik éta kebon jeung ngagali pikeun permata-permata mulia tina bebeneran, harta karun anu disumputkeun katarima. Teu disangka-sangka urang manggihan bijih anu mulia anu kudu dikumpulkeun jeung dipiara minangka harta. Jeung ieu panalungtikan kudu diteruskeun. Nepi ka ayeuna, kacida lobana tina harta karun anu kapanggih téh aya deukeut kana beungeutna, sarta gampang kapanggihna. Lamun panalungtikan dilaksanakeun kalayan leres, unggal upaya dipigawé pikeun ngajaga pangarti jeung hate anu suci. Lamun pikiran dijaga tetep kabuka sarta salawasna nalungtik kebon wahyu, urang bakal manggihan endapan-endapan bebeneran anu beunghar.

“Bebeneran-bebeneran heubeul bakal diungkabkeun dina aspék-aspék anyar, jeung bebeneran-bebeneran bakal mucunghul anu geus kaliwat teu kacatet dina panalungtikan. Bebeneran-bebeneran anu agung geus kakubur handapeun sophistri kasasatan, tapi éta bakal kapanggih ku nu nalungtik kalayan rajin. Nalika manéhna manggihan jeung muka gedong harta permata-permata bebeneran anu mulya, éta lain perampasan; sabab sakumna anu ngahargaan kana permata-permata ieu bisa ngabogaan éta, sarta satuluyna maranéhna ogé miboga gedong harta pikeun dibuka ka nu lian. Jalma anu maparin henteu ngurangan hartana sorangan; sabab nalika manéhna nalungtik éta sangkan bisa nyangkingna ku cara anu narik batur, manéhna manggihan harta-harta anyar....”

“Jalma-jalma anu nangtung di hareupeun rahayat minangka guru-guru bebeneran kudu nyanghareupan jejer-jejer anu agung. Maranéhna ulah ngamangpaatkeun waktu anu mulya pikeun nyarita ngeunaan perkara-perkara anu remeh. Muga maranéhna nalungtik Pangandika, sarta ngawawarkeun Pangandika. Muga Pangandika aya dina panangan maranéhna minangka pedang anu seukeut, dua pangsina. Muga éta méré kasaksian ngeunaan bebeneran-bebeneran baheula sarta némbongkeun naon anu bakal kajadian dina mangsa nu bakal datang.”

“Cahaya anu beuki nambahan bakal nyaangan sagala bebeneran agung tina nubuat, sarta éta bakal katingali dina kasegeran jeung kacemerlangan, sabab sinar-sinar caang ti Panonpoé Kabeneran bakal nyaangan sakabéhna.” Manuscript Releases, jilid 1, 37–40.

Abdi yakin yén ayeuna ku tulisan-tulisan saméméhna kuring geus nempatkeun cukup gambaran nubuatan nepi ka aya hiji titik rujukan anu hadé nalika urang mimiti neraskeun ngaliwatan kitab Wahyu. Lamun anjeun maca tulisan-tulisan ieu sacara daring, kuring ngaharepkeun anjeun ngartos yén tulisan-tulisan ieu disusun nurutkeun runtuyan tanggal. Kuring ngartos yén aya jalma-jalma anu nuturkeun tulisan-tulisan ieu anu geus wawuh jeung kalolobaan hal anu ku kuring dibagikeun, sarta ka maranéhna kuring ngahaturkeun hapunten pikeun sagala pangulangan. Kuring geus narékahan méré cukup pangrojong Alkitabiah pikeun bebeneran-bebeneran anu keur urang bahas,

sangkan jalma anu anyar kana prinsip-prinsip anu digunakeun ku Future for America tiasa ngartos sarta tetep milu nuturkeun, sanajan maranéhna bisa jadi can miboga kasawuhan kana konsép-konsép ieu sakumaha anu geus dipiboga ku seueur di antara urang.

Aya sawatara bebeneran anu kacida kuatna, anu nepi ka can lila ka tukang ku sim kuring can kungsi dipikawanoh, anu geus dibuka dina kitab Wahyu. Sim kuring saéstuna bisa waé ngan saukur nempatkeun éta bebeneran dina ranah umum tanpa mimitina ngawangun hiji dasar pangrojong profétis saméméh ngabagikeunana, tapi éta bebeneran téh kacida anyarna jeung kacida seriusna nepi ka sim kuring henteu kersa ngabagikeunana tanpa aya sawatara landasan pikeun nempatkeun éta bebeneran, anu ku sim kuring dipercaya digambarkeun minangka muka segel kitab Wahyu anu kajadian pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup.

Tuluy anjeunna ngandika ka kaula, “Ulah diségél kecap-kecap nubuat tina ieu kitab; sabab waktuna geus deukeut. Anu lalim, muga tetep kénéh ngalakukeun kalaliman; anu najis, muga tetep kénéh dina kanajisan; anu bener, muga tetep kénéh ngalakukeun kabeneran; jeung anu suci, muga tetep kénéh nyucikeun dirina.” Wahyu 22:10, 11.

Yesus netepkeun hiji prinsip ngeunaan ngajar bebeneran, anu ku sim kuring dipercaya lumaku di dieu. Prinsip éta ditempatkeun dina pangenalan kana padamelan Roh Suci.

Jeung lamun Anjeunna parantos sumping, Anjeunna bakal nyalahkeun dunya ngeunaan dosa, jeung ngeunaan kabeneran, jeung ngeunaan pangadilan: Ngeunaan dosa, sabab maranéhna henteu percaya ka Kami; Ngeunaan kabeneran, sabab Kami indit ka Rama Kami, sarta maranéh teu ningali Kami deui; Ngeunaan pangadilan, sabab pamingpin dunya ieu geus dihukum. Kami masih boga loba hal pikeun diucapkeun ka maranéh, tapi ayeuna maranéh can sanggup nanggungna. Sanajan kitu, lamun Anjeunna, nya éta Roh bebeneran, parantos sumping, Anjeunna bakal nungtun maranéh kana sagala bebeneran: sabab Anjeunna moal nyarita tina diri-Na sorangan; tapi naon waé anu didangukeun-Na, éta anu bakal diucapkeun-Na: jeung Anjeunna bakal nétélakeun ka maranéh perkara-perkara anu bakal datang. Anjeunna bakal ngamulyakeun Kami: sabab Anjeunna bakal narima tina naon anu jadi milik Kami, sarta bakal nétélakeunana ka maranéh. Yohanes 16:8–16.

Nalika Kristus ngandika, “I have yet many things to say unto you, but ye cannot bear them now,” éta ngadukung kayakinan abdi yén ayeuna masih seueur hal anu kedah ditepikeun, nanging kedah aya heula hiji dasar anu logis pikeun ngadegkeun éta kabeneran-kabeneran. Ku kituna, ayat-ayat saméméhna nunjukkeun yén pesen tilu malaikat téh dilambangkeun ku Roh Suci anu ngawuruk “the world of sin, and of righteousness, and of judgment.” Éta tilu pesen téh mangrupikeun pesen pangéling-éling panungtungan, ku sabab éta petikan ieu anu ngaidéntifikasi padamelan Roh Suci téh mangrupa kasaksian anu penting, sabab nekenkeun yén éta pesen kahartosna sacara bertahap, sarta ngan kahartos ku jalma-jalma anu miboga minyak Roh Suci. Yohanes, dina kitab Wahyu, ngalambangkeun pisan éta kabeneran nalika anjeunna nétélakeun yén anjeunna téh saurang Adventist Poé Katujuh anu nyembah dina Sabat dina ahir dunya.

Kami aya dina Roh dina poé Gusti, sarta ngadéngé di tukangeun kami hiji sora anu tarik, kawas sora tarompet. Wahyu 1:10.

Umat Advent Hari Ketujuh dina ahir dunya anu bakal ngartos kana amanat dina Wahyu anu geus teu dikonci deui, bakal ngalakukeun kitu ku sabab maranéhna “aya dina Roh.” Dina kontéks pasemon anu geus dibéjakeun ka urang yén éta “ngagambarkeun pangalaman umat Advent,” Yohanes téh hiji parawan anu wijaksana, sabab manéhna miboga minyak Roh. Anjeunna ngawakilan para parawan wijaksana dina ahir dunya, anu ngadangu hiji sora anu tarik “ti tukangeun” maranéhna. “Sora ti tukangeun” anjeunna téh nya éta Alfa jeung Oméga, sakumaha diidentifikasi dina ayat salajengna, sarta sora éta ngawartosan anjeunna supaya balik deui kana jalan-jalan baheula sarta leumpang dina éta.

Kieu PANGERAN: Eureun maraneh di jalan-jalan, tempo, sarta tanyakeun ngeunaan jalan-jalan baheula, mana jalan anu hade; tuluy leumpang dina éta, jeung maraneh bakal manggihan katentreman pikeun jiwa maraneh. Tapi maranehna nyarita: Kami moal leumpang dina éta. Yermia 6:16.

“Pangreureuh” nu dimaksud ku Yermia téh nyaéta curahan Roh Suci salila hujan ahir. Dina ayat salajengna Yermia méré ilustrasi kadua ngeunaan para parawan bodo anu nolak mulang ka dasar-dasar Adventisme (jalan-jalan baheula) sarta leumpang dina éta.

Sarta Kami netepkeun tukang ronda-tukang ronda pikeun maranéh, saur-Na, Dangukeun sora tarompet. Tapi maranéhna nyebut, Kami moal ngadangukeun. Yermia 6:17.

Nalika Yohanes ngadangu sora di tukangeunna anu ngarahkeun anjeunna kana jalan-jalan baheula atawa kana pondasi Adventisme, sora anu kadéngéna ku anjeunna téh ibarat tarompet. Sora éta ditepikeun ngaliwatan “pangjaga-pangjaga” anu dipasang ku Allah pikeun ngawas Adventisme. Bapa Miller nyaéta pangjaga anu niup tarompet pangéling-éling dina awal Adventisme salila pangwawaran malaikat kahiji anu ngumumkeun dibukana pangadilan. Tapi sacara husus, Yohanes ngawakilan jalma-jalma anu ngawawarkeun amanat malaikat katilu anu ngumumkeun ditutupna pangadilan. Anjeunna ngawakilan jalma-jalma anu mulang deui kana pondasi anu diadegkeun ku Allah ngaliwatan pagawéan Miller.

Kami geus sababaraha kali nembongkeun salila mangtaun-taun, (jeung ieu tiasa kapanggih dina Tabel Habakuk), yén amanat malaikat kahiji “sieun ka Allah” téh pikeun ngayakinkeun ngeunaan dosa, sarta amanat malaikat kadua nyaéta tempat kabeneran dinyatakeun, jeung anu katilu ngaidéntifikasi pangadilan. Ieu téh tilu léngkah tina tilu malaikat sarta ogé tilu léngkah tina pagawéan Roh Suci. Tilu léngkah éta ogé dilambangkeun ku tilu aksara Ibrani anu ngawangun kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “kabeneran.” Dina petikan tina Yohanes genep belas, Yesus keur nyarios ngeunaan pagawéan Roh Suci dina mingpin umat Allah kana “sagala kabeneran,” bari ogé nembongkeun ka maranéhna “hal-hal anu bakal datang.” Tapi Yesus nyatakeun yén Anjeunna ngabogaan “loba hal pikeun diucapkeun ka maranéh, tapi maranéh can sanggup nanggungna ayeuna.”

Mugi anjeun parantos ngartos sawatara tina pentingna kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “truth.” Sabab urang kakara ngamimitian nerapkeun éta lambang kana pangajaran urang. Dina tilu ayat kahiji tina Revelation hiji, prosés komunikasi antara Allah jeung manusa diidentifikasi. Éta diidentifikasi malah saméméh Revelation ngidentifikasi sipat ketuhanan anu tilu-rangkep. Éta

manggihan saksi anu kadua dina ayat-ayat panungtung tina Revelation, sarta ku kituna, dumasar kana nerapkeun “line upon line,” éta ngahasilkeun cahaya anu leuwih seueur.

Saterusna, nalika urang nambahan Kajadian 1:1–2:3, urang manggihan saksi katilu jeung hiji deui garis nu buat pikeun diteundeun dina dua garis saméméhna dina awal jeung ahir Wahyu.

Tuluy urang tambihan jangji panungtungan dina Perjanjian Heubeul anu nangtukeun Elia anu bakal sumping, sarta urang boga opat galur nu buat.

Tuluy urang tambahkeun pasal kahiji tina Perjangjian Anyar, sarta urang boga lima garis anu kudu di hijikeun pikeun nempatkeun pesen pamungkas anu kapanggih dina Alkitab nalika nerapkeun prinsip Alfa jeung Omega kana sakabéh garis éta. Lamun urang ngaréngsékeun éta lima garis anu geus ku urang diidentifikasi, ku nerapkeun prinsip éta sacara nyuluruh kana éta lima garis, mangka urang kudu nyangka yén ahir Mateus jeung ahir Yohanes méré kasaksian kana katerangan anu sarua jeung anu ditepikeun ku sakabéh lima garis nu buat “anu kahiji jeung anu panungtung” anu keur urang tinimbangan.

Pesen anu keur dibuka segelna téh ditetepkeun dina kitab Wahyu, ku kituna éta jadi titik rujukan pikeun jalur-jalur séjén, saluyu jeung Sister White nu ngébréhkeun ka urang yén “sagala kitab dina Alkitab patepang jeung mungkas dina Wahyu.” Pesen dina tilu ayat kahiji kitab Wahyu ngajentrekeun prosés anu dipaké ku Allah pikeun nepikeun firman-Na ka Yohanes supaya dituliskeun sarta dikirimkeun ka jamaah-jamaah. Kitab kahiji dina Perjanjian Anyar, sakumaha geus kacatet saméméhna, ngébréhkeun silsilah Yesus Kristus sarta dimimitian ku hiji pokok anu kacida méré kateranganana.

Kitab silsilah Yesus Kristus, putra Daud, putra Abraham. Mateus 1:1.

Yesus ngeureunkeun interaksi langsung-Na jeung urang Yahudi anu sok ngabantah ku cara ngadadak ngajadikeun maranéhna teu bisa ngajawab ngaliwatan poko ngeunaan “putra Daud,” hiji poko anu ngan bisa kaharti ku urang Yahudi lamun maranéhna ngartos kana prinsip Alkitabiah ngeunaan mimiti jeung ahir. Maranéhna henteu ngartos, jeung kalolobaan urang Advent oge henteu. Saha baé anu hayang ngabantah prinsip yén sajarah ngulang deui, nembongkeun yén maranéhna henteu ngartos yén Israil baheula mangrupa tipé Israil modéren, jeung kahoreamna pikeun percaya kana prinsip éta, sarua pisan jeung kahoream dina ahir Israil baheula pikeun ngartos prinsip anu sarua. Yesus ngawakilan prinsip éta dina tatarucingan panungtungan-Na ka urang Yahudi ku ngarahkeun maranéhna kana tatarucingan kumaha Gustina Daud, bisa oge jadi putra Daud?

Yahya pasal hiji, nétélakeun yén dina mulanya Sang Sabda aya sareng Allah, sareng Sang Sabda téh Allah, sarta ku Sang Sabda sagala perkara dijadikeun. Ieu tangtu saluyu sareng garis-garis séjén anu keur urang rujuk. Sareng lamun urang tuluy nimbangkeun kecap-kecap panungtungan dina Injil Yahya, urang ningali Petrus, sanggeus ngadangu Isa ngajelaskeun kumaha anjeunna bakal pupus, nanyakeun ka Isa naon anu bakal kajadian ka rasul Yahya.

Petrus, sanggeus ningali anjeunna, ngadawuh ka Yesus, “Gusti, ari ieu jelema kumaha?” Yesus ngawaler ka anjeunna, “Lamun Kami ngahoyongkeun supaya anjeunna tetep nepi ka Kami

sumping, naon urusan maneh jeung éta? Turutan Kami.” Ku sabab kitu ieu omongan sumebar di antara dulur-dulur, yén murid éta moal paéh. Tapi Yesus henteu ngadawuh ka anjeunna, “Anjeunna moal paéh,” malah, “Lamun Kami ngahoyongkeun supaya anjeunna tetep nepi ka Kami sumping, naon urusan maneh jeung éta?” Ieu téh murid anu mere kasaksian ngeunaan hal-hal ieu, jeung anu nulis hal-hal ieu; sarta urang nyaho yén kasaksianna téh bener. Jeung masih loba deui perkara séjén anu dipigawe ku Yesus, anu lamun ditulis hiji-hiji, ceuk pamanggih kuring, malah dunya sorangan gé moal mampuh nampung kitab-kitab anu kudu ditulis. Amin. Yohanes 21:21–25.

Petrus hayang nyaho kumaha Yohanes bakal maot, atawa malah naha Yohanes bakal maot. Jawabanana diulang dua kali dina éta petikan waktu Isa ngadawuhkeunana tuluy Yohanes nyebutkeun deui, “Lamun Kami kersa supaya manéhna [Yohanes] tetep hirup nepi ka Kami sumping, naon patalina éta jeung maneh?” Yohanes mémang hirup nepi ka Kadatangan Kadua Isa.

Anjeun ngan ukur bisa ningali atawa ngadangu éta “bebeneran” lamun anjeun percaya kana pangulangan sajarah, jeung ogé yén sajarah anu kudu diulang téh kajadianana dina ahir dunya. Ahir dunya téh tempat Yohanes aya nalika manéhna nulis kitab Wahyu. Kitab panungtungan dina injil Yohanes saluyu jeung garis-garis séjén ngeunaan awal jeung ahir, sabab éta nempatkeun Yohanes dina sajarah kajadian-kajadian anu mingpin ka Kadatangan Kadua, tempat anjeunna, minangka wakil jalma-jalma anu ngumumkeun pekabaran pangéling-éngling panungtungan, ngirim éta pekabaran ka gereja-gereja.

“Dina mangsa urang Kristen baheula, Kristus sumping kadua kalina. Kadatangan-Na anu kahiji lumangsung di Bétléhém, nalika Anjeunna sumping minangka orok. Kadatangan-Na anu kadua lumangsung di Pulo Patmos, nalika Anjeunna ngébréhkeun diri-Na dina kamulyaan ka Yohanes nu Ngawahyun, anu ‘tiba dina suku-Na kawas jalma paéh’ waktu anjeunna ningali Anjeunna. Tapi Kristus nguatkeun anjeunna sangkan sanggup nahan éta paningal, tuluy masrahkeun ka anjeunna hiji talatah pikeun dituliskeun ka jamaah-jamaah di Asia, anu ngaran-ngaranna ngagambarkeun ciri-ciri unggal jamaah.

“Cahaya anu ditepikeun ku Kristus ka hamba-Na, nabi, nyaéta pikeun urang. Dina wahyu-Na dipasihkeun talatah tilu malaikat, sarta hiji katerangan ngeunaan malaikat anu bakal turun ti sawarga kalayan kakawasaan anu agung, nyaangan bumi ku kamulyaan-Na. Di jerona aya panggeuing ngalawan kajahatan anu bakal aya dina poé-poé panungtung, jeung ngalawan tanda sato galak. Urang lain ngan ukur kudu maca jeung ngartos talatah ieu, tapi ogé kudu ngumumkeunana ka dunya kalayan sora anu teu samar. Ku nampilkeun hal-hal ieu anu diwahyukeun ka Yohanes, urang bakal bisa ngagerakkeun rahayat.” Manuscript Releases, jilid 19, 41.

Ahir Injil Yohanes netelakeun prosés komunikasi sakumaha dina tilu ayat kahiji dina Wahyu, ku nempatkeun Yohanes sacara profétis dina sajarah Kadatangan Kadua. Ku kituna, ngagunakeun “kadatangan kadua” Yesus anu kahiji (Patmos) pikeun ngagambarkeun “kadatangan kadua”-Na anu panungtung. Ieu nyambung sampurna jeung garis-garis séjén anu keur urang tinimbangan, sabab ieu ngagambarkeun Yohanes dina ahir dunya, di Patmos tempat anjeunna narima Wahyu Yesus Kristus. Kumaha ari ahir kitab Mateus?

Tuluy kasabelas murid teh indit ka Galilea, ka hiji gunung anu geus ditangtukeun ku Isa pikeun maranéhna. Jeung waktu maranéhna ningali Anjeunna, maranéhna nyembah ka Anjeunna; tapi aya sawatara anu cangcaya. Jeung Isa ngadeukeutan sarta ngandika ka maranéhna, saur-Na, Sagalana kakawasaan geus dipasrahkeun ka Kami di sawarga jeung di bumi. Ku sabab eta, arindit maraneh, jadikeun sakabeh bangsa murid, ngabaptis maranéhna dina ngaran Rama, jeung Putra, jeung Roh Suci; ngajarkeun maranéhna supaya nurut kana sagala perkara anu geus Kami parentahkeun ka maraneh; jeung, tenjo, Kami nyarengan maraneh salawasna, nepi ka ahir dunya. Amin. Mateus 28:16–20.

Dina éta petikan, sagala kakawasaan dipasrahkeun ka Yesus, sarta tangtu ieu téh kakawasaan-Na pikeun nyipta. Tuluy Anjeunna maréntahkeun supaya ngabaptis dina ngaran Rama, Putra, jeung ogé Roh Suci anu ngagerak dina luhur cai dina Kajadian pasal hiji, sarta tujuh roh anu aya di hareupeun tahta Allah. Ieu petikan netelakeun yén urang Kristen kudu ngakuan tilu pribadi dina trio sawarga minangka tilu wujud anu béda-béda. Ahir Injil Mateus nambahan kana éta garis-garis sakumaha anu genep lianna ogé ngalakukeun.

“Kristus parantos ngajadikeun baptisan minangka tanda asup ka Karajaan-Na anu rohani. Anjeunna parantos netepkeun ieu minangka sarat anu pasti, anu kudu diturut ku sakumna jalma anu hayang diaku aya dina kakawasaan Rama, Putra, jeung Roh Suci. Saméméh manusa tiasa manggihan tempat cicing di jero gareja, saméméh ngaléngkah ngalangkungan bangbarung Karajaan Allah anu rohani, anjeunna kudu nampa cap nami ilahi, ‘PANGERAN kaadilan urang.’ Yeremia 23:6.

“Baptisan téh mangrupa panolakan anu pangkhidmatna ka dunya. Maranéh anu dibaptis dina ngaran tilu tunggal Rama, Putra, jeung Roh Suci, dina panto asup kahirupan Kristen maranéh, sacara umum nganyatakeun yén maranéh geus ninggalkeun palayanan ka Iblis, sarta geus jadi anggota kulawarga karajaan, barudak Raja sawarga. Maranéh geus nurut kana parentah, ‘Kualarlah ti antara maranéhna, sarta pisahkeunlah diri maranéh, ... jeung ulah noél naon anu najis.’ Jeung ka maranéh ditepikeun jangji ieu, ‘Kami bakal narima maranéh, sarta bakal jadi Rama pikeun maranéh, jeung maranéh bakal jadi putra-putri Kami, saur PANGERAN Nu Maha Kawasa.’ 2 Korinta 6:17, 18.

“Waktu urang-urang Kristen narima upacara baptisan anu khidmat, Anjeunna nyatet ikrar anu ku maranéhna didamel pikeun satia ka Anjeunna. Ikrar ieu téh sumpah kasatiaan maranéhna. Maranéhna dibaptis dina ngaran Rama, jeung Putra, jeung Roh Suci. Ku kituna maranéhna dihiijikeun jeung tilu kakawasaan agung sawarga. Maranéhna jangji pikeun mungkir kana dunya sarta nurut kana hukum-hukum Karajaan Allah. Ti ayeuna maranéhna kudu leumpang dina kahirupan anu anyar. Maranéhna teu meunang deui nuturkeun tradisi manusa. Maranéhna teu meunang deui nuturkeun cara-cara anu teu jujur. Maranéhna kudu taat kana katetepan-katetepan Karajaan sawarga. Maranéhna kudu neangan kamulyaan Allah. Lamun maranéhna satia kana ikrarna, maranéhna bakal dipaparin rahmat jeung kakawasaan anu bakal ngamampuhkeun maranéhna pikeun ngalaksanakeun sagala kabeneran. ‘Tapi sakur anu narima Anjeunna, ka maranéhna dipaparinkeun ku Anjeunna kakawasaan supaya jadi anak-anak Allah, nya éta ka maranéhna anu percaya kana ngaran-Na.’” Evangelism, 307.

Yesus ngagambarkeun ahir ku awal dina Pangandika-Na, sabab Anjeunna téh Pangandika, sarta Anjeunna téh Alfa jeung Omega.

Ngahijikeun ieu tujuh galur ngawangun gambaran anu kacida rinci ngeunaan prosés komunikasi antara Allah jeung manusa, kalayan loba bebeneran séjén anu kritis tur penting ditepikeun sarta diteguhkeun ku saksi-saksi “galur” séjén. Tujuh “galur” nubuat anu ngagambarkeun Alfa jeung Omega. Tapi kumaha ari kitab Malakhi?

Kitab Maleakhi téh mangrupa tegoran anu kacida kerasna ka para imam anu teu satia dina Adventisme. Ieu kitab dibuka ku idéntifikasi dua golongan nu nyembah dina Adventisme dina ahir dunya.

Beban firman PANGERAN ka Israil ku jalan Malakhi. “Kami geus nyaah ka aranjeun,” saur PANGERAN. Tapi maraneh nyebut, “Dina hal naon Anjeun geus nyaah ka kami?” “Naha lain Esau téh dulur Yakub?” saur PANGERAN. “Sanajan kitu, Kami nyaah ka Yakub.” Malakhi 1:1, 2.

Maleakhi satuluyna ngainpokeun ka urang yén dua golongan nu nyembah dina ahir dunya téh nyaéta dua golongan imam.

Sareng ayeuna, eh para imam, parentah ieu téh pikeun maranéh. Lamun maranéh henteu ngadéngé, jeung lamun maranéh henteu ngukirna dina hate, pikeun méré kamulyaan ka ngaran Kami, saur PANGERAN nu boga sarwa tentara, Kami bakal ngirimkeun panyapa ka maranéh, sarta Kami bakal nyapaan berkah-berkah maranéh; enya, éta geus ku Kami disapa ti baheula, sabab maranéh henteu ngukirna dina hate. Maleakhi 2:1, 2.

Pangawitan kitab Malakhi ngalambangkeun amanat ka Laodikea jeung Filadelfia ku dua golongan imam. Para imam diparéntahkeun supaya “ngadéngé.” Yohanes ngawakilan para imam anu enya-nya ngadéngé, sarta hiji imam ngawakilan umat pilihan perjangjian Allah. Maranéhna geus aya dina kaayaan dikutuk jeung bakal dikutuk deui lamun maranéhna henteu “ngadéngé” sarta maranéhna henteu atawa “moal” “ngangken kana haté.”

Aranjeun oge, minangka batu-batu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji imam-imam suci, pikeun ngurbankeun kurban-kurban rohani, anu katarima ku Allah ku jalan Yesus Kristus. Ku sabab éta, aya kénéh katulis dina Kitab Suci, “Tenjo, Kami nempatkeun di Sion hiji batu juru anu utama, anu dipilih, anu mulia: jeung sing saha anu percaya ka Anjeunna moal meunang era.” Ku kituna, pikeun aranjeun anu percaya, Anjeunna téh mulia: ari pikeun maranehna anu henteu nurut, “batu anu dipiceun ku tukang-tukang ngawangun, éta pisan geus dijadikeun batu poko juru,” jeung “hiji batu sandungan, jeung hiji gunung batu nu matak nyigeung,” nya éta pikeun maranehna anu titinggaleun ku Firman, ku sabab henteu nurut; ka dinya maranehna oge geus ditangtukeun. Tapi aranjeun mah hiji bangsa pilihan, hiji imam-imam karajaan, hiji bangsa suci, hiji umat kagungan sorangan; supaya aranjeun ngabewarakeun kamulyaan-kamulyaan Anjeunna anu geus nyaur aranjeun kaluar tina gelap kana cahaya-Na anu matak pikaheraneun: anu baheula lain hiji umat, tapi ayeuna geus jadi umat Allah: anu baheula can meunang rahmat, tapi ayeuna geus meunang rahmat. 1 Petrus 2:5–10.

Para imam téh umat pilihan Allah anu diuji ku “batuuru” dina pondasi bait. Batu juru téh anu dijadikeun patokan ku sakabéh batu pondasi séjén pikeun saluyu, sarta ogé éta téh batu anu nanggung beurat sakabéh bait. Batu juru Miller nyaéta “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Batu juru, atawa batu anu dipiceun ku para tukang ngawangun, téh hiji carita anu sajati ngeunaan pangwangunan bait, anu dijelaskeun kalawan kacida hususna dina tulisan-tulisan Roh Nubuat. Hiji hal ngeunaan batu kahiji anu dipiceun téh nyaéta yén éta disisihkeun sanggeus ditampik, jeung ti harita para tukang ngawangun bait bakal remen titajong kana batu juru éta, anu geus disisihkeun di jero wewengkon pagawéan maranéhna. Éta téh batu sandungan.

Dina Maleakhi Allah ngabejaan para imam jahat, nu ogé katelah para parawan Laodikea anu bodo, yén Mantenna rék jeung geus “ngalaknat” maranéhna. Mantenna ngalaknat maranéhna lantaran maranéhna henteu daék “ngadangu” jeung “nempatkeun” pesen Elia kana haténa. Pesen Elia ngabalikeun haté para bapa ka barudak, jeung haté barudak ka para bapa. Ngabalikeun haté maranéhna ngawakilan ngadangu pesen Elia ngeunaan para bapa jeung barudak, anu mangrupa prinsip nu kahiji jeung nu panungtung. Ngadangu pesen ngeunaan nu kahiji jeung nu panungtung wungkul henteu cekap; éta kudu ditempatkeun kana haté. Narima pesen Elia téh nya éta nempatkeun éta kana haté anjeun. Lamun saurang imam henteu daék ngadangu éta prinsip, manéhna bakal dilaknat.

Maranéhna ngadatangkeun kutuk ka dirina sorangan nalika dina taun 1863 maranéhna ngamimitian prosés nolak bebeneran dasar anu pangheulana pisan kapanggih ku Miller, sarta ti harita nepi ka kiwari maranéhna teu ngalakukeun nanaon iwal terus ngalanjutkeun panolakan éta. Tapi sanajan kutuk anu maju sacara bertahap éta dimimitian dina taun 1863, (sabab maranéhna geus aya dina kaayaan dikutuk), kutuk anu dinyatakeun dina wangun mangsa nu bakal datang kajadian nalika maranéhna dimuntahkeun tina sungut Gusti dina hukum Minggu. Mimiti kitab Malachi ngagambarkeun tungtungna, sabab tungtung éta ngawakilan panggeuing pamungkas anu dipasihkeun ka para imam anu wijaksana jeung anu bodo. Anu wijaksana jeung anu bodo dina kitab Malachi digambarkeun minangka Esau jeung Yakub. Lanceuk anu cikal ngawakilan perjangjian ngaliwatan hak cikal lantaran anjeunna anu lahir pangheulana, dibédakeun jeung adi lalaki anu leuwih ngora. Anu cikal minangka anu kahiji, jeung anu ngora minangka anu panungtung.

Dina kitab Maleakhi, duanana Esau jeung Yakub téh Adventis Laodikea, tapi anu panungtung ahirna ngadéngé “sora” Gusti, tobat, sarta ngaranna dirobah jadi Israil. Nu cikal, anu kahiji, henteu ngadéngé. Yakub ngadéngé sora Gusti dina peuting waktu manéhna ngimpi sarta ningali malaikat-malaikat naék jeung turun dina tangga, anu ngalambangkeun Kristus. Yakub ngawakilan Adventis Laodikea dina ahir dunya anu dirobah tina Laodikea jadi Piladélpia nalika maranéhna ngalaman tilu ayat kahiji tina Wahyu pasal hiji, sakumaha digambarkeun ku Yohanes jeung ku impian Yakub ngeunaan tangga anu ku dinya malaikat-malaikat naék jeung turun. Pangalaman éta nandaan mimiti pertobatan Yakub jadi Israil, nyaéta urang Piladélpia. Ahir carita pertobatan Yakub nyaéta nalika manéhna gumulung jeung Kristus di Pénuél. Ku kituna, carita hak cikal Yakub dimimitian dina tilu ayat kahiji tina Wahyu pasal hiji nalika muka segelna amanat pangélingan panungtungan keur lumangsung, sarta éta dipungkas dina mangsa tujuh bala panungtungan, dina

mangsa kasusah.

Sadayana opat runtuyan awal jeung ahir, “line upon line,” mere kasaksian kana amanat Wahyu Yesus Kristus. Patarosanana nyaéta naha para imam bodo téh baris ngadangu atawa moal ngadangu.

Bagja sing saha anu maca, jeung maranéhna anu ngadéngé kecap-kecap tina ieu nubuat, sarta ngalakonan hal-hal anu dituliskeun di jerona; sabab waktuna geus caket. Wahyu 1:3.

Para imam anu wijaksana anu ngadangu kana naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah, maranéhna ngadangu talatah Élija. Miller téh Élija, sarta aya sawatara anu ngadangu, tapi nu séjén nampik.

“Rébuan jalma dipingpin pikeun narima bebeneran anu diajarkeun ku William Miller, sarta palayan-palayan Allah dihudangkeun dina sumanget jeung kakawasaan Élia pikeun ngumandangkankeun éta amanat. Saperti Yohanes, anu miheulaan Yesus, maranéhna anu ngawawarkeun ieu amanat anu khidmat ngarasa kagugah pikeun nempatkeun kampak kana akar tangkal, sarta nyaur ka manusa supaya ngahasilkeun buah-buah anu pantes pikeun tobat. Kasaksian maranéhna dimaksudkeun pikeun ngahudangkeun sarta mangaruhan kalayan kuat ka gereja-gereja, sarta nembongkeun watak maranéhna anu sajati. Jeung nalika panggeuing anu khidmat supaya nyingkir tina murka anu bakal datang dikumandangkankeun, loba anu ngahiji jeung gereja-gereja narima amanat panyageur; maranéhna ningali kamurtadan-kamurtadanana, sarta ku cimata tobat anu pait jeung kasangsaraan jiwa anu jero, maranéhna ngarendahkeun diri di payuneun Allah. Jeung nalika Roh Allah netep kana maranéhna, maranéhna mantuan ngaguar éta seruan, ‘Sieun ka Allah, jeung pasihan kamulyaan ka Anjeunna; sabab geus datang jam pangadilan-Na.’” Early Writings, 233.

Miller dipalambangkeun ku duanana Élia jeung Yohanes Jurubaptis, sabab Yohanes Jurubaptis nyiapkeun jalan pikeun kadatangan Kristus anu kahiji, jeung Miller nyiapkeun jalan pikeun Kristus sumping ka Rohangan Nu Maha Suci dina Bait Suci sawarga dina 22 Oktober 1844. Malaki sacara langsung ngidentifikasi pagawean Yohanes jeung Miller.

Tenjo, Kami bakal ngutus utusan Kami, sarta manehna bakal nyadiakeun jalan di hareupeun Kami; jeung Gusti, anu ku maraneh keur ditéang, bakal ngadadak sumping ka Bait-Na, nya éta utusan tina perjangjian, anu ku maraneh dipikaresep; tenjo, manehna bakal sumping, saur PANGERAN semesta alam. Tapi saha anu bisa tahan dina poé kadatanganana? jeung saha anu bakal tetep nangtung nalika manehna nembongan? sabab manehna téh kawas seuneu pameuleum pikeun nyaring, jeung kawas sabun tukang ngumbah lawon; Jeung manehna bakal linggih minangka anu nyaring jeung nyucikeun pérak; sarta manehna bakal nyucikeun urang Lewi, jeung ngamurnikeun maranehna kawas emas jeung pérak, sangkan maranehna bisa ngurbankeun ka PANGERAN hiji kurban dina kabeneran. Tuluy kurban Yuda jeung Yerusalem bakal katarima ku PANGERAN, saperti dina mangsa baheula, jeung saperti dina taun-taun kapungkur. Jeung Kami bakal ngadeukeutan ka maraneh pikeun ngahukum; sarta Kami bakal jadi saksi anu gancang ngalawan tukang sihir, jeung ngalawan anu jarinah, jeung ngalawan anu sumpah palsu, jeung ngalawan anu nindes pagawé ku nahan upahna, randa, jeung barudak yatim, jeung anu nyasabkeun urang asing tina hakna, sarta henteu sieun ka

Kami, saur PANGERAN semesta alam. Sabab Kami téh PANGERAN, Kami henteu robah; ku sabab kitu maraneh, anak-anak Yakub, henteu dibinasakeun. Malakhi 3:1–6.

Salaku “pangjaga” pikeun sajarahna, karya Miller ngawakilan ngadegkeun deui dasar-dasar Bait Allah. Karyana dina awal kudu ngagambarkeun hiji karya anu ngawakilan ngaréngsékeun Bait Allah. Karya panungtungan éta merlukeun pangjaga séjén pikeun masihan tarompet sora anu écés. Miller jeung amanat malaikat kahiji ngawartakeun dimimitianana pangadilan, jeung pangjaga anu ditipologikeun ku Miller dina ahir Adventisme bakal ngawartakeun ditutupna pangadilan.

Dina Maleakhi, Gusti jangji bakal mawa panghukuman “ngalawan tukang sihir, jeung ngalawan nu jarinah, jeung ngalawan nu sumpah bohong, jeung ngalawan jalma-jalma nu nindes buruh dina upahna, randa, jeung nu teu boga bapa, jeung nu nyasabkeun urang asing tina hakna, sarta henteu sieun ka Kami.” Jalma-jalma anu keur ditandaan di dieu nyaéta jalma-jalma anu “teu sieun” ka “PANGERAN semesta alam.” William Miller nyaéta utusan malaikat kahiji anu nyaurkeun sangkan manusa “sieun ka Allah.” Nolak dasar-dasar téh sarua jeung nolak kasieun ka Allah.

Sabab, tenjo, poé éta bakal datang, ngaduruk kawas tungku; sarta sakabeh anu gumedé, enya, jeung sakabeh anu migawe kajahatan, bakal jadi jarami garing; jeung poé anu bakal datang éta bakal ngaduruk maranéhna nepi ka béak, saur PANGERAN sarwa bala, nepi ka moal nyésakeun ka maranéhna boh akar boh dahan. Tapi ka maranéh anu sieun ka ngaran Kami, Panonpoé kabeneran bakal medal kalayan kasembuhan dina jangjang-jangjang-Na; sarta maranéh bakal kaluar, jeung tumuwuh gedé kawas anak sapi tina kandang. Sarta maranéh bakal nincak jalma-jalma jahat; sabab maranéhna bakal jadi lebu handapeun dampal suku maranéh dina poé nalika Kami ngalakukeun ieu, saur PANGERAN sarwa bala. Ingetan hukum Musa, abdi Kami, anu ku Kami diparéntahkeun ka anjeunna di Horeb pikeun sakumna Israél, jeung katetepan-katetepan sarta pangadilan-pangadilan. Tenjo, Kami bakal ngutus ka maranéh Nabi Élia saméméh datangna poé PANGERAN anu agung jeung pikasieuneun éta: Jeung anjeunna bakal ngabalikeun manah para bapa ka anak-anakna, jeung manah anak-anak ka para bapana, sangkan ulah Kami datang terus nyabet bumi ku kutuk. Maleakhi 4:1–6.

- Awal Kitab Suci (Kajadian) jeung ahir Kitab Suci (Wahyu).
- Mimiti Perjangjian Heubeul (Kajadian) jeung tungtung Perjangjian Heubeul (Malaki).
- Awal Perjanjian Anyar (Mateus) jeung ahir Perjanjian Anyar (deui Wahyu).
- Mimiti kasaksian Yohanes (Injil Yohanes) jeung panutup kasaksian Yohanes (deui, Wahyu).
- Awal kitab Malaki jeung ahir kitab Malaki.
- Mimiti Injil Mateus jeung panutup Injil Mateus.
- Mimiti Injil Yohanes jeung panutup Injil Yohanes.
- Mimiti opat Injil jeung ahir opat Injil.

Nalika urang miceun awal atawa tungtung nubuat anu dirujuk leuwih ti sakali, hasilna sarua jeung dalapan garis nubuat anu kudu dihiijikeun jeung ditempatkeun kana tilu ayat kahiji tina Wahyu. Kumaha ari tungtung Kitab Kajadian?

Pangajaran Kajadian pasal lima puluh dipungkas ku pupusna Yusup.

Tuluy Yusup pupus dina yuswa saratus sapuluh taun; tuluy anjeunna dibalsem, sarta disimpen dina peti mayit di Mesir. Kajadian 50:26.

Bab opat puluh dalapan nandakeun pupusna Yakub. Pupusna Yakub anu mimiti ditepikeun dina bab opat puluh dalapan, teras ngantarkeun ka pupusna Yusup dina ayat-ayat panutup bab lima puluh, nempatkeun tandatangan Sang Alfa sareng Omega kana tilu bab panungtung Kajadian minangka panutup Kitab Kajadian.

Pati dua maot éta dipaké minangka lambang awal jeung ahirna pangasingan Israél di Mesir. Dina awalna, awak Yakub dibawa deui pikeun dikurebkeun babarengan jeung karuhunna, sarta nalika Musa kaluar ti Mesir, anjeunna mawa awak Yusup pikeun dikurebkeun di tempat pangkureban karuhunna.

Musa nyandak tulang-tulang Yusup sareng anjeunna, sabab Yusup parantos kacida ngasumpahkeunana ka urang Israil, saurna, Allah tangtu nganjang ka aranjeun; ku sabab eta aranjeun kudu mawa tulang-tulang abdi ti dieu sareng aranjeun. Budalan 13:19.

Panutup Kitab Kajadian nyaéta tilu pasal panungtungna. Dina pasal opat puluh dalapan, Yakub (Israél) ngucapkeun berkah ka dua belas putrana anu sacara langsung dicirian minangka nubuat ngeunaan naon anu bakal kajadian ka dua belas kaom éta dina “poé-poé panungtung” pamariksaan pangadilan.

Sarta Yakub nyaur ka anak-anakna, pok nyarios, “Karumpulkeun maraneh, sangkan ku aing dibéjaan naon anu bakal tumiba ka maraneh dina poe-poe panungtungan. Karumpulkeun maraneh, jeung dengekeun, he anak-anak Yakub; enyaecun kana pituduh Israil, bapa maraneh.” Kajadian 49:1, 2.

Dina “poé-poé panungtungan” pangadilan pamariksaan, Gusti jangji baris ngumpulkeun dua welas putra-Na, anu dilambangkeun minangka saratus opat puluh opat rébu dina kitab Wahyu. Maranéhna téh anu digambarkeun ku Yohanes dina kitab Wahyu. Maranéhna dikumpulkeun ku hiji panggero ti Yakub, hiji panggero tina sajarah awal maranéhna anu dipiwarang sangkan “ngadangu,” jeung “ngaregepkeun” kana éta panggero. Dina poé-poé panungtungan, jalma-jalma anu dilambangkeun ku putra-putra Yakub “ngadangu” hiji talatah sarta “ngaregepkeun,” atawa sakumaha ceuk Yohanes “ngajaga,” kana sagala perkara anu dituliskeun di jerona. Ieu téh panggero ti bapa ka anak-anak, nyaéta talatah Élia. Anu dipanggero disebut “putra-putra Yakub,” sarta kudu “ngaregepkeun ka Israil,” bapa maranéhna.

Esau jeung Yakub dina kitab Malakhi ngawakilan para parawan anu wijaksana jeung anu bodo. Panggero éta asalna ti ramana maranéhna, Yakub, jeung ti ramana maranéhna, Israil, anu nandakeun yén nalika panggero panungtungan ditepikeun, unggal jalma téh hiji Adventis Laodikea, sarta pilihan éta disimpen kana leungeun maranéhna sorangan naha rek jadi anak Yakub, si panipu, atawa Israil, nu meunang kameunangan. Anu ngamungkinkeun maranéhna nyieun pilihan nyaéta kakawasaan nyipta anu aya dina éta warta. Lamun éta warta dibaca, didangu, jeung diteundeun, mangka ku kakawasaan nyipta anu sarua, anu ngadatangkeun sagala rupa kana ayana, maranéhna bakal dirobah jadi anak Israil. Nolak ngadangu hartina nahan pangalaman Yakub, si panipu.

Panggero pikeun ngumpul ku Yakub, anu ogé mangrupa panggero pikeun ngumpul tina pesen anu dibuka segelna dina Wahyu, nyaéta hiji lambang anu penting pikeun kaharti. “Tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep ngajar yén moal aya pangumpulan, iwal lamun saméméhna geus aya paburencay. Saratus opat puluh opat rébu téh nya éta jalma-jalma anu geus dipaburencarkeun saméméh panggero éta. Kabeneran ieu terus-terusan dipidangkeun dina Alkitab.

Dangukeun firman PANGERAN, eh bangsa-bangsa, sarta wartakeun éta di pulo-pulo anu jauh, tuluy ucapkeun, Anjeunna anu nyebarkeun Israil baris ngumpulkeun anjeunna, sarta ngajaga anjeunna, sakumaha hiji angon ngajaga dombana. Yeremia 31:10.

Perjangjian anu dipaparin anyar ka saratus opat puluh opat rébu ngawengku jangji yén Allah bakal nyerat hukum-Na dina hate urang. Tapi jalma-jalma anu dipigawékeun ka maranéhna ku Gusti ieu kalakuan nyipta téh saméméhna geus dipabalencarkeun.

Geus datang deui ka sim kuring, pokna, “Eh anak manusa, dulur-dulur maneh, enya dulur-dulur maneh, jalma-jalma sasakaturunan maneh, jeung sakumna kulawarga Israil sakabéhna, nya maranéhna anu ku pangeusi Yerusalem geus disebut kieu: ‘Minggir jauh maraneh ti PANGERAN; ka kami ieu tanah dipaparinkeun jadi milik.’ Ku sabab kitu ucapkeunlah, kieu timbalan Gusti ALLAH: ‘Sanajan maranéhna geus ku Kami dibuang jauh ka antara bangsa-bangsa kahir, jeung sanajan maranéhna geus ku Kami dipencarkeun ka antara nagara-nagara, tapi Kami bakal jadi pikeun maranéhna saperti tempat suci leutik di nagara-nagara tempat maranéhna bakal daratang.’ Ku sabab kitu ucapkeunlah, kieu timbalan Gusti ALLAH: ‘Kami baris ngumpulkeun maraneh ti antara bangsa-bangsa, sarta ngahimpun maraneh ti nagara-nagara tempat maraneh geus dipencarkeun, jeung Kami bakal masrahkeun ka maraneh tanah Israil. Maranéhna bakal datang ka dinya, sarta maranéhna bakal miceun ti dinya sagala hal anu matak geuleuheun jeung sagala kagorénganana. Jeung Kami bakal maparin ka maranéhna hiji hate, sarta Kami bakal nempatkeun roh anyar dina diri maraneh; jeung hate batu bakal Kami cabut tina daging maranéhna, sarta ku Kami bakal dipaparinkeun ka maranéhna hate daging.’ Yehezkiel 11:14–19.

Aya deui nu kudu diomongkeun ngeunaan pangumpulan saratus opat puluh opat rebu dina patalina jeung “panyebar,” tapi mimitina urang kudu ngahijikeun heula panimbangan ngeunaan tandatangan Alfa jeung Omega dina salapan rujukan anu keur urang talungtik ieu.

Aya dua golongan anu digambarkeun dina tilu bab panungtung Kitab Kajadian. Hiji golongan jalma-jalma nu barontak jeung hiji golongan jalma-jalma nu wijaksana. Duanana golongan ngadéngé hiji sora anu nyebut, ieu jalanana, lampahkeun maraneh dina éta; tapi hiji golongan nolak ngadéngé kana tarompét jeung leumpang dina jalan-jalan baheula. Golongan nu barontak dina Kajadian opat puluh dalapan nepi ka lima puluh dilambangkeun ku kaom katilu welas.

Dina awal Israil baheula aya tilu belas kaom, jeung dina awal Israil modéren aya tilu belas murid. Hiji murid anu dibédakeun ti dua belas murid séjénna, (sakumaha Epraim dibédakeun ti kaom-kaom séjén) duanana mangrupa lambang pangbarontakan. Sister White sacara langsung nyebut Yudas salaku parawan bodo.

“Ti baheula geus aya sarta salawasna bakal aya jukut goréng di antara gandum, parawan-parawan bodo babarengan jeung anu wijaksana, maranéhana anu euweuh minyak dina wadahna sanajan mawa lampuna. Aya hiji Yudas anu sarakah dina gereja anu diadegkeun ku Kristus di bumi, sarta bakal aya Yudas-Yudas dina gereja dina unggal tahapan sajarahna.” Signs of the Times, 23 Oktober 1879.

Yudas Iskariot téh parawan bodo; anjeunna jukut liar, jeung lamun anjeunna parawan bodo, mangka anjeunna ogé urang Laodikia.

“Kaayaan Garéja anu dilambangkeun ku para parawan anu bodo, ogé disebut minangka kaayaan Laodikea.” Review and Herald, August 19, 1890.

Dua putra Yusup duanana narima berkah ti Yakub dina pasal kaopat puluh dalapan kitab Kajadian, sarta ti dinya terus maranéhna disebut “satengah suku.” Sanaos disebut satengah suku, maranéhna tetep waé suku. Yudas Iskariot digentos ku Matias pikeun ngeusian tempat ka dua welas anu saméméhna dicekel ku Yudas Iskariot. Yudas téh saurang murid, sarta dina harti ieu—aya tilu welas murid dina ahir Israil baheula, sakumaha aya tilu welas suku dina mimitina.

Putra Yusup, Epraim (kaom katilu welas), janten lambang pangbarontakan nalika sapuluh kaom kalér ngahiji ngarojong Yerobeam sarta ngabagi karajaan jadi sapuluh kaom kalér jeung dua kaom kidul. Naha kuring nangtukeun Epraim, putra Yusup, minangka lambang pangbarontakan, lain lanceukna, Menase? Pangbarontakan anu patali jeung Epraim dimimitian dina pasal opat puluh dalapan, saméméh Yakub maparin berkah ka dua welas putrana. Dina pasal opat puluh dalapan, Yakub mimitina maparin berkah ka dua putra Yusup. Ku sabab Menase téh cikal, Yusup ngaharepkeun yén berkah kahiji pikeun putra-putrana kudu tumiba ka Menase, sarta Yusup ngalawan kaputusan Yakub anu milih Epraim.

Mimiti Efraim salaku wakil umat pilihan Allah ngabogaan kasaksian ngeunaan pangrebellian, sarta ahir Efraim nyaéta paburencayna “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep ti taun 723 SM nepi ka 1798. Dina taun 723 SM, sapuluh kaom kalér, karajaan Efraim, (anu ogé katelah Israil) narima tatu paéh minangka hiji karajaan nujuat Kitab Suci. Tatu paéh éta ngamimitian hiji nujuat waktu anu dipungkas ku kakuatan kapapaan jeung karajaanna narima tatu paéh dina taun 1798. Tatu paéh kakuatan kapapaan dina taun 1798 ngalambangkeun ragragna ahir Babul nalika raja kalér bakal “nepi ka tungtungna, sarta moal aya anu nulungan manéhna” dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh lima. Pangrebellian jeung ragragna Babul dina poé-pocé panungtungan dilambangkeun ku pangrebellian jeung ragragna kakuatan kapapaan dina taun 1798, anu satuluyna dilambangkeun ku pangrebellian jeung ragragna karajaan Efraim (Israil) dina taun 723 SM, anu dilambangkeun ku pangrebellian Yusup ka ilham nujuat ramana sakumaha diidentifikasi dina ahir Kajadian.

Pambarontakan anu dilambangkeun ku Éfraim dimimitian ku pambarontakan bapana, nyaéta Yusup, ngalawan ka bapana, nyaéta Yakub. Dina tungtungna éta ngarah kana pambarontakan sapuluh kaom di beulah kalér, anu lajeng ngarah kana “paburencay anu digambarkeun” minangka “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Mangsa waktu paburencayna karajaan kalér dibagi jadi dua periode. Hiji nu mungkas dina taun 538, jeung periode saterusna mungkas dina taun 1798, sarta sadayana nunjuk kana amanat anu dibuka segelna pas saméméh mangsa kasempetan rahmat

ditutup dina kitab Wahyu. Amanat éta nangtukeun ragragna ahir Babul. Dina unggal waymark dina sajarah nubuat Éfraim, pambarontakan ditandaan. Kitu deui pambarontakan murid anu katilu welas, Yudas Iskariot. Ieu mangrupikeun dua tina para saksi anu nangtukeun bilangan tilu welas minangka lambang pambarontakan. Tapi euweuh sahiji ieu bebeneran suci anu bisa dipikawanoh lamun hiji jalma henteu nangtung dina pondasi Adventisme anu diwangun dina bebeneran kahiji anu kapanggih ku Miller jeung bebeneran kahiji anu dipiceun ku Adventisme.

Panutup kitab Kajadian sajalan jeung sakabéh garis séjén anu geus urang pertimbangkeun. Dina kacindekan:

Dina awalna, tilu pribadi sawarga, nyaéta Rama, Putra, jeung Roh Suci, nyaksian panarajang langit jeung bumi anu dilaksanakeun ku Putra, anu ogé nyaéta Sabda. Sabda janten saluran komunikasi ti Rama ka manusa, sarta Sabda ogé hiji-hijina jalan pikeun manusa komunikasi jeung Rama. Amanat ti Rama dipasrahkeun ku Putra ka malaikat Jibril, anu ngagantikeun Lusifer (nu mawa cahaya) sanggeus pemberontakan Lusifer di sawarga. Jibril nampa cahaya, atawa amanat, tuluy nepikeun éta ka saurang nabi, nyaéta mahluk ciptaan anu suci anu ditugaskeun pikeun neraskeun amanat ti Rama ka kulawarga ciptaan anu geus murag. Amanat anu dipasrahkeun ka nabi téh ditulis heula, tuluy diteruskeun ka manusa. Dina unggal léngkah dina prosés komunikasi éta, amanatna téh suci, ku sabab éta para nabi, sanajan maranéhna téh manusa anu geus murag, kudu suci. Dina waktu amanat anu suci éta dipindahkeun kana leungeun umat manusa anu geus murag, umat manusa miboga kamungkinan pikeun nanganan amanat anu suci ku leungeun anu teu disucikeun. Ku kituna, cahaya tina amanat anu suci ngahasilkeun boh cahaya boh poék. Nalika amanat éta ditarima ku jalma-jalma dina kulawarga manusa anu geus murag, amanat éta ngandung daya cipta anu sarua pisan jeung daya anu nyiptakeun sagala hal, nyaéta daya anu ngajustifikasi mahluk éta. Mimiti prosés komunikasi ngagambarkeun tungtung prosés komunikasi. Ku sabab éta, lamun amanat éta didéngé, dibaca, jeung dijaga, amanat éta nyipta deui umat manusa anu geus murag kana gambar Putra.

Bagja jalma anu maca, jeung jalma-jalma anu ngadéngé kecap-kecap nubuat ieu, sarta anu ngajaga hal-hal anu ditulis di jerona; sabab waktuna geus deukeut. Wahyu 1:3.

Yohanes ngagambarkeun umat manusa anu geus ragrag dina “poé-poé panungtung” tina pangadilan panalungtikan, anu ngadéngé hiji sora ti tukangeun maranéhna sarta malik pikeun narima éta amanat anu nungtun ka mangsa baheula. Jalma-jalma anu narima éta amanat sarta ngajadikeun éta lain saukur bagian tina kahirupan maranéhna, tapi sakabéhna kahirupan maranéhna, di dinya kénéh jeung dina waktu éta kénéh dibenerkeun. Dibenerkeun téh hartina dijadikeun suci. Lamun jalma-jalma anu maca jeung ngadéngé amanat anu dikirim ti Rama narima éta amanat sarta dijadikeun suci, hal éta lumangsung ku jalan kakawasaan nyipta anu aya dina éta amanat. Kakawasaan nyipta éta ngalaksanakeun pagawean ngabenerkeun manusa, nalika manusa percaya saperti Abraham percaya. Éta amanat maréntahkeun maranéhna supaya malik sarta ngadéngé sora ti tukangeun, anu nungtun kana jalan-jalan baheula, nyaéta bebeneran-bebeneran dasar. Éta amanat nungtun maranéhna kana sagala bebeneran, sarta nalika maranéhna leumpang dina jalan-jalan baheula, maranéhna keur leumpang dina jalan jalma-jalma anu dibenerkeun.

Tapi jalan jalma-jalma bener téh ibarat cahaya anu ngagenclang, anu beuki lila beuki caang nepi ka sampurna poé. Ari jalan jalma-jalma jahat téh ibarat poék: maranéhna teu nyaho kana naon maranéhna titajong. He anak kuring, perhatikeun kecap-kecap kuring; deukeutkeun ceuli hidep kana ucapan-ucapan kuring. Ulah nepi ka éta ngajauh tina panon hidep; simpen éta di tengah-tengah haté hidep. Sabab éta téh kahirupan pikeun jalma-jalma anu manggihanana, jeung kaséhatan pikeun sakabéh daging maranéhna. Jagalah haté hidep kalayan sakabéh kasadaran; sabab ti dinya kaluar sumber-sumber kahirupan. Jauhkeun tina diri hidep sungut anu bengkok, sarta biwir anu sesat sing dipiceun jauh ti hidep. Muga panon hidep neutep lempeng ka hareup, jeung muga kongkolak panon hidep nenjo terus ka payuneun hidep. Titenan jalan sampéan hidep, sarta muga sagala jalan hidep diteguhkeun. Ulah nyimpang ka katuhu atawa ka kénca: jauhkeun sampéan hidep tina kajahatan. Siloka 4:18–27.

Jalma-jalma anu dibenerkeun ku talatah anu ditepikeun téh leumpang dina jalan anu ngagambarkeun cahaya anu beuki nambahan, nanging cahaya éta kénéh ngajadikeun jalan jalma-jalma jahat beuki poék sasaruana. Cahaya misah ti poék. Kakawasaan nyipta anu maréntahkeun supaya aya cahaya dina awalna ngahasilkeun pangaruh anu sarua ka umat manusa dina ahirna sakumaha cahaya ngahasilkeunana dina awalna. Golongan anu nolak ngadéngé sora ti tukang, ku sabab éta milih leumpang dina jalan anu geus jadi poék, “titajong” ku Firman-Na, lantaran maranéhna titajong kana batu pondasi, batu kolot anu geus kabuktian. Sora éta nyaéta Alfa jeung Omega, jeung nalika jalma-jalma anu dibenerkeun ngadéngé kecap-kecap éta sarta ngadengdekkeun haténa kana éta kecap-kecap, maranéhna ngajaga éta kecap-kecap dina tengah haténa, sabab Alfa jeung Omega ngabalikeun haténa ka para bapa, (mangsa kaliwat) jeung haté para bapa nunjuk ka ahir.

Jalan jalma-jalma anu bener téh lempeng; Gusti, anu pang-lempengna, nangtukeun jalan jalma-jalma anu bener. Enya, dina jalan pangadilan-Mantenan, nun PANGERAN, kami geus ngadagoan ka Anjeun; kahayang jiwa kami téh ka nami-Mantenan, jeung ka pangeling-eling ka Anjeun. Kalawan jiwa kuring, kuring geus ngahayang ka Anjeun dina peuting; enya, kalawan sumanget kuring anu aya di jero kuring, kuring bakal neangan Anjeun ti isuk-isuk pisan: sabab lamun pangadilan-Mantenan aya di bumi, pangeusi dunya bakal diajar kabeneran. Yesaya 26:7–9.

Gusti nimbang, atanapi Mantenna ngahakiman, jalma-jalma anu leumpang dina jalan jalma-jalma adil, sarta Mantenna ngalakukeun éta dina “poé-poé panungtungan” nalika pangadilan-pangadilan-Na aya di nagri. Jalma-jalma adil téh nyaéta jalma-jalma anu geus ngadagoan ka Gusti dina kacumponan mangsa tundana dina misil sapuluh parawan. Kahayang jalma-jalma anu leumpang dina jalan pangaweruh anu beuki nambahan téh nyaéta pikeun meunang pamahaman anu leuwih jero jeung leuwih jero deui ngeunaan ngaran Allah, tabiat-Na. Jalma-jalma anu geus ngadagoan ka Gustina téh nyaéta jalma-jalma anu ngumandangkan amanat pangeling-eling panungtungan, sabab maranéhna téh jalma-jalma anu ngumandangkan Panyaur Tengah Peuting, anu tangtu waé mangrupikeun amanat internal anu kahiji tina Wahyu dalapan welas, anu dituturkeun ku amanat anu kadua, nyaéta amanat éksternal.

Sanggeus ieu, kuring ningali malaikat séjén turun ti sawarga, miboga kakawasaan anu agung; sarta bumi jadi caang ku kamulyaanana. Anjeunna sasauran kalayan tarik pisan ku sora anu

kuat, pokna, “Babul anu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat cicing setan-setan, tempat pangreureuhan unggal roh najis, jeung kurungan unggal manuk anu najis jeung pikageuleuheun. Sabab sakumna bangsa geus nginum anggur amarah tina jina-na, sarta raja-raja di bumi geus ngajina jeung manehna, jeung para padagang di bumi geus jadi beunghar ku lobana kamewahanana.” Saterusna kuring ngadéngé sora séjén ti sawarga, pokna, “Kaluarlah ti dinya, eh umat Kami, supaya maranéh ulah milu kana dosa-dosana, sarta supaya maranéh ulah katarajang ku balahi-balahi na.” Wahyu 18:1–4.

Nalika malaikat dina Wahyu dalapan welas turun dina 11 Séptémber 2001, garéja Advent Poé Katujuh nolak panggilan panungtunganana pikeun mulang ka jalan-jalan baheula. Ku kituna, éta lajeng eureun jadi tanduk Protestanisme sajati di Amérika Sarikat. Dina mangsa éta, hiji prosés pangujian mimiti lumangsung pikeun jalma-jalma anu milih narima amanat sora anu kuat éta jeung ngadahar éta, sakumaha dilambangkeun ku Yohanes nalika malaikat dina Wahyu sapuluh turun dina awal Adventisme dina 11 Agustus 1840. Bangsa rohani anu geus nyokot jubah Protestanisme sajati nalika amanat malaikat kahiji ditolak, tuluy nuturkeun tapak lacak Protestanisme murtad dina awal Adventisme.

Tanduk Protestan anu sajati tuluy dipasrahkeun ka jalma-jalma anu narima amanat dina buku leutik anu aya dina panangan malaikat dina Wahyu sapuluh. Prosés pangujian dina awal Adventisme ti taun 1840 nepi ka 1844 ngagambarkeun hiji prosés pangujian dina ahir Adventisme ti 11 Séptémber 2001 nepi ka hukum Minggu di Amérika Sarikat. Dina sajarah kahiji taun 1840 nepi ka 1844, jeung dina prosés pangujian anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001, kacirian hiji transisi dispensasional ti golongan jalma-jalma percaya saméméhna anu nyekel jubah warisan Protestanisme, ka hiji golongan anyar jalma-jalma percaya anu nyepeng jubah warisan Protestanisme anu sajati.

Anu leuwih penting dina tinimbangan urang ngeunaan jalan jalma-jalma anu dibenerkeun nyaéta yén dina sajarah éta aya hiji kuciwa anu nandaan awal mangsa panyangsang. Dina mangsa éta, anu satia ngantos Gustina, anu réngsé ku dibukana segel warta Panjerit Tengah Peuting. Prosés pangujian éta dina awal Adventisme réngsé nalika warta Panjerit Tengah Peuting dipungkas dina 22 Oktober 1844. Prosés pangujian dina ahir bakal dipungkas pikeun jalma-jalma anu diwakilan ku Yohanes dina hukum Minggu di Amérika Serikat. Warta Panjerit Tengah Peuting dina ahir bakal dipungkas, sakumaha dina awalna; jeung dina awal Adventisme, warta Panjerit Tengah Peuting dibuka segelna saméméh panutupan prosés pangujian. Warta Panjerit Tengah Peuting dina awal ayeuna keur dibuka segelna dina ahir.

Parawan-parawan wijaksana anu geus dibenerkeun téh asup kana pasatujuan jeung Allah nalika parawan-parawan bodo anu jahat asup kana pasatujuan maot.

Ka saha Anjeunna ngandika, “Ieu téh pangreureuhan anu ku maranéh bisa ngajadikeun nu capé meunang reureuh; jeung ieu téh panyegeran”; tapi maranéhna teu daék ngadéngé. Ku sabab éta, firman PANGERAN jadi ka maranéhna parentah kana parentah, parentah kana parentah; garis kana garis, garis kana garis; didieu saeutik, didinya saeutik; supaya maranéhna indit, tuluy murag ka tukang, diremuk, kajiret, sarta katangkep. Ku sabab kitu, déngékeun firman PANGERAN, hé maranéh jalma-jalma nu ngahina, anu maréntah rahayat ieu nu aya di

Yérusalém. Sabab maranéh geus ngadawuh, “Kami geus nyieun pasatujuan jeung maot, jeung jeung naraka kami geus nyieun kasapukan; lamun pecut nu ngagebrus kawas banjir ngaliwat, éta moal nepi ka kami; sabab kami geus ngajadikeun bohong pangungsian kami, jeung dina kapalsuan kami nyumput.” Ku sabab éta, kieu timbalan Gusti ALLAH, “Tingali, Kami nunda di Sion pikeun dadasar hiji batu, batu anu geus diuji, batu juru anu mulya, dadasar anu teguh; sing saha anu percaya moal rurusuhan.” Yesaya 28:12–16.

Jalma-jalma anu dibenerkeun mawa talatah suci tina Seruan Tengah Peuting ka garéja, tuluy sanggeus éta maranéhna ngawawarkeun talatah sora nu kadua bari nyaur umat manusa kaluar ti Babulon.

“Ku kituna dina pagawean pamungkas pikeun maparin panggeuing ka dunya, aya dua panggero anu béda anu ditepikeun ka gereja-gereja. Warta malaikat anu kadua nyaéta, ‘Babul geus rubuh, geus rubuh, eta kota anu agung, lantaran manehna geus nyieun sakumna bangsa nginum anggur amarah tina cabulna.’ Jeung dina sora tarik tina warta malaikat anu katilu kadéngé hiji sora ti sawarga nyebut, ‘Kaluar maranehna, eh umat Kami, supaya maraneh ulah milu kana dosa-dosana, jeung supaya maraneh ulah nampa tina bala-balana. Sabab dosa-dosana geus ngahontal nepi ka sawarga, sarta Allah geus nginget kajahatan-kajahatanana.’” Review and Herald, 6 Désémber 1892.

Jalma-jalma anu kaluar ti Babul sarta ngahiji jeung jalma-jalma anu lumampah dina jalan jalma-jalma bener, ditarima kana kandang ku cai baptisan anu dilambangkeun ku ngaran tritunggal sawarga. Jalma-jalma anu geus dibenerkeun, boh anu ayeuna keur ngadéngé talatah anu ditepikeun ka Yohanes di Patmos, boh anu saterusna disaur kaluar ti Babul, sakabéhna dibenerkeun ku narima Roh Suci. Gabungan antara kaallahan Roh Suci jeung kamanusaan manusa éta geus kalaksanakeun, sakumaha ditepikeun jadi conto nalika Kristus nyandak kana diri-Na kodrat manusa. Saratus opat puluh opat rébu dilambangkeun ku dua saksi, nyaéta dua belas putra Yakub jeung dua belas murid. Jalma-jalma jahat dilambangkeun ku kaom katilu belas jeung murid katilu belas. Duanana “katilu belas” dina unggal gambaran éta dipanggil pikeun jadi imam-imam ka Allah, jeung jalma-jalma anu nolak panggilan éta dilambangkeun ku Esau, sedengkeun lanceukna anu leuwih ngora, Yakub, ngalambangkeun jalma-jalma anu narima panggilan éta. Esau jeung Yakub duanana ngalambangkeun Advent Hari Katujuh Laodikia dina ahir dunya. Hiji golongan narima talatah suci anu ditepikeun ngaliwatan tulisan nabi sarta dirobah jadi Israil, sedengkeun Esau tetep nyekel ngaranna.

Tangtu aya kénéh loba pisan eusi dina salapan padalisan ngeunaan Alfa jeung Omega ieu, sabab ieu téh ngan saukur kasimpulan ringkes ngeunaan wiwitan jeung ahir dina Firman Allah.

Salapan garis sajarah, anu ngagambarkeun sajarah-sajarah nabi ti ciptaan nepi ka Kadatangan Kadua. Kasalapan garis nabi ieu ngeunaan mimiti jeung ahir téh langsung patali jeung tilu ayat kahiji dina Wahyu pasal hiji. Tilu ayat éta netelakeun yén Wahyu Yesus Kristus, anu dibuka segelna pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup, nyaéta hiji pernyataan tina kakawasaan ciptaan Allah. Kakawasaan naon deui anu bisa nyusun kasaksian anu sakitu rumitna sarta silih-anyam ti rupa-rupa saksi, anu méré kasaksianna ti mangsa Musa nepi ka mangsa Yohanes nu narima Wahyu?

Copotkeun sapatu anjeun, sabab ieu tanah suci.